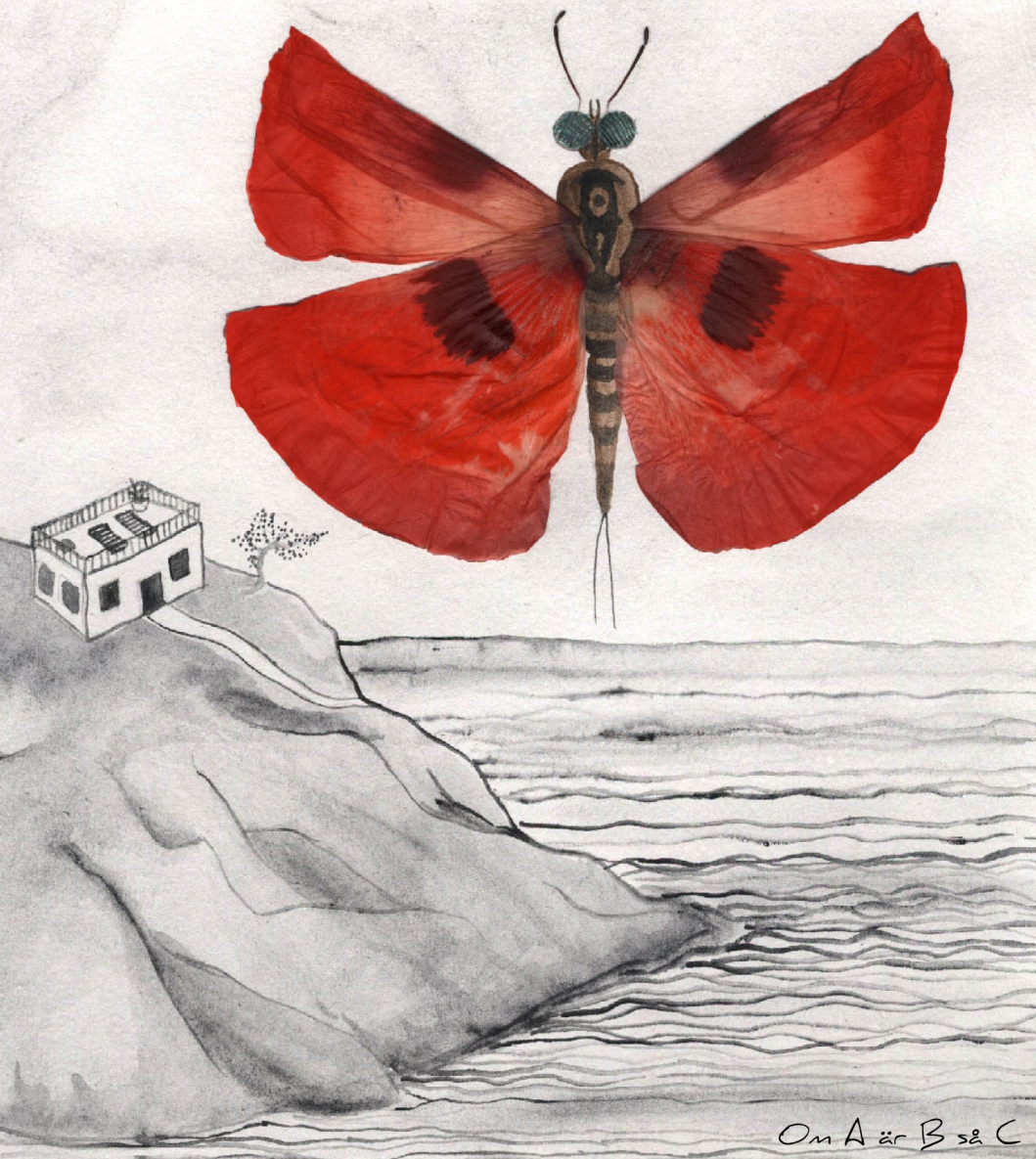

CAROLINE MAGNUSSON

Med en fjäril röd som blod

Om A är B så C

Caroline Magnusson
Med en fjäril röd som blod

Om A är B så C

<http://oma.50webs.com>

Omslag: Marie Wenger

Typsnitt: Day Roman

Some right reserved: Caroline Magnusson 2009

*Texten är licensierad under
Creative Commons
Erkännande-Ickekommersiell-
Dela Lika 2.5 Sverige*

En osäker knackning på dörren. En paus. Ännu en knackning, svagare.

Edla går stadigt fram genom hallen i svarta filttofflor. Hon tar tag i handtaget och skjuter upp dörren en liten bit.

”Jaså, det är du.” Hon öppnar dörren lite till, vänder sig om och går tillbaka in i köket. Brynolf gör inte dörröppningen större, utan drar in magen och krånglar sig sidledes in i hallen.

”Kommer du inte?” ropar hon från köket och Brynolf tar så snabbt han förmår av sig sina välputsade bruna skor med hjälp av ett skohorn som han lyfter ner från sin krok på väggen. Över kroken finns en mörk rektangel efter en tavla som hindrat solen från att bleka den gröna tapeten. Inuti rektangeln hänger ett fotografi av Edla som ung konfirmand. Brynolf glider över fotografiet och suckar lätt innan han hänger tillbaka skohornet.

”Jo, jo, jag är på väg” säger han, på samma försiktiga sätt som han knackat på Edlas dörr.

Då han kommer in i köket står två blåblommiga kaffekoppar på bordet och Edla håller just på att placera varsitt fat med kanelbulle bredvid dem.

”Bullarna är från igår, men det duger väl? Kaffet är nästan nybryggt.” Hon höjer kaffekannen och fyller Brynolfs kopp till brädden.

”Jo, det duger så bra så ... det räcker, det räcker. Man måste spara lite plats åt mjölken också.”

”Finns ingen mjölk. Förresten så dricker du väl alltid ditt kaffe svart.”

”Ja, jo ... det har du kanske rätt i.” Han står kvar en stund och ser rådvill ut medan Edla bestämt drar ut sin stol och sätter sig. Då drar han ut sin egen, långsamt och släpande, slår sig ned och tittar frånvarande på sin kaffekopp. Han drar efter andan och öppnar munnen som om han tänker säga något, men stänger den igen och bryter av en bit från den torra bullen med sina långa, magra fingrar.

”Jaha. Och hälsan har du?” frågar Edla och tittar ut genom fönstret.

”Jodå ... Och du?”

”Ja.”

Det blir tyst en stund innan Edla spänner ögonen i honom:

”Vad har du på lilla hjärtat då?”

Han harklar sig tyst och släpper inte kaffekoppen med blicken.

”Jo det var så att jag tänkte ... jag menar jag drömde, förmodligen. Och du förstår jag vaknade i morse och hade en

sådan lust att ... jo, jag ville så gärna ta mig en titt på min fjärlssamling.”

”Jaha?”

”Ja, och så tittade jag i byrålådorna och i garderoben och under sängen.” Brynolf talar lite snabbare och högre nu. ”Men den låg inte där, ingenstans, och då tänkte jag att kanske ... eller jag menar jag är nästan säker, nästan helt, på att jag kanske lämnade den här?”

”När skulle du ha lämnat den här? Inte har du kommit dragandes med någon fjärlssamling hit, inte.”

”Jomen, när jag flyttade, menar jag ... härifrån.” Han lyfter blicken och tittar på Edla. ”Jag minns inte att jag tog den med. Ja, faktum är att jag har ett alldeles tydligt minne av att jag *inte* packade ned den, och då måste den ju ...”

Edla tog en klunk av sitt kaffe och torkade sig sedan noggrant om munnen med en servett.

”Men Edla, jag kan väl få försöka, jag kan väl få ta mig en titt på vinden i alla fall?”

”Jag var på vinden senast i förra veckan och såg inte röken av några fjärlar.”

”Men det kanske är skillnad om man letar efter just samlingen ... om man lyfter på lite gammal bråte, och vet exakt hur den ser ut?”

”Jag vet väl hur den ser ut!”

”Men Edla, jag kanske glömde...”

Han avbryter sig och ser på Edla, som har höjt sitt ena ögonbryn och ler ett litet och hårt leende. Brynolf suckar djupt och sänker blicken mot den orörda kaffekoppen igen. De sitter i tystnad en liten stund innan Edla harklar sig lågt.

”Har du kommit i ordning ordentligt i din lägenhet än då?” Hennes röst är inte lika skarp som förut, och när Brynolf ser upp möter hon hans blick.

”Jadå, allt är färdigt nu. Fast det tog allt sin rundliga tid, man är inte så stark som förr.” svarar han och skrattar till lite trevande, hoppfullt. Edla lyssnar uppmärksamt, uppmuntrande. Men så faller Brynolfs mungipor igen och han drar beslutsamt efter andan. När han talar igen gör han det med allvarlig, fast röst.

”Du får förlåta mig, Edla. Det är bara det att det är så mycket som fattas. Jag kommer att tänka på något, på mitt schackbräde till exempel, eller mitt fotoalbum ... och så vill jag plocka fram det, göra det lite mer hemtrevligt, titta lite på det. Men när jag letar så finns det inte där.”

Edla suckar otåligt men säger ingenting till svar.

”Ja ... och oftast så tänker jag att jag har råkat slänga den där saken av misstag, eller kanske lånat ut den och glömt till vem, och då stannar jag hemma. Oftast stannar jag hemma, men ...”

”Och det gör du rätt i.”

”Men ibland så får jag för mig att just den här saken kan jag väl ändå inte ha slarvat bort, den som har betytt så mycket för mig, och då, ibland, så tänker jag att kanske, kanske är den här hemma ... hemma hos dig, menar jag ... I morse var det så, när jag tänkte på fjärlssamlingen.”

”Jaså, på det viset. Så synd då att ...” börjar Edla, och hon har återigen höjt ett ögonbryn i en sarkastisk båge, men Brynolf lyssnar inte utan fortsätter:

”Det var särskilt en fjärl jag tänkte på, den där röda, du minns? Den som vi hittade när vi var i Portugal, den alldeles blodröda som låg där på fönsterkarmen till vårt sovrum en dag och vi tittade på den och den vita stranden och tänkte på Snövit, och vi önskade ... Det var så fint, minns du inte det? Den fladdrade lite med vingarna men det var bara vinden, och du fångade den innan den blåste iväg och gav den till mig så att jag skulle lägga den till min samling. Och när vi märkte att önsknigen slagit in så sa jag att den fjärlen skulle jag behålla så länge jag levde, det minns du väl? Hur skulle jag kunna tappa bort min fjärlssamling? Eller slänga den ... Jag var så säker på att den måste finnas här.”

En tår faller ned i kaffekoppen under Brynolfs ansikte och ett par mörkbruna droppar letar sig över porslinskanten och rinner långsamt ned mot fatet, men Edla ser det inte för hon ser ned på sina händer.

”Jag har inget minne av en sådan fjäril, och förresten så hade väl Birgitta varken hår svart som ebenholts eller läppar röda som blod.”

Edla skjuter ut stolen, reser sig och tar Brynolfs och sin egen kaffekopp så att stora skvättar skvimpar över och lägger sig som smutsiga lerpölar på bordet. Hon darrar lite på händerna och står vid diskbänken med ryggen mot Brynolf tills det går över. När hon vänder sig om står Brynolf bredvid sin stol och tittar rakt på henne. De står så i några ögonblick och ser på varandra, trötta.

”Du är tvungen, är du inte?” säger Edla sedan, hest. ”All gammal smuts som sjunkit till botten måste upp till ytan igen, gång på gång.”

”Men det finns guldgrubbar där nere på botten också! Och man måste röra upp allt det andra för att hitta dem.” Och han tittar på henne när han säger det, han viker inte undan med blicken, men det gör Edla. Hon vänder blicken i riktning mot hallen och går sedan dit och ställer sig.

”Det är dags för dig att gå nu.”

Han går till henne, men med så bestämda steg att hon sjunker ihop en aning och sänker blicken mot golvet. Han stannar mitt framför henne, nära.

”Men förstår du inte? Det finns kvar ändå, allt finns kvar ändå! Allt du gör ... det hjälper ju inte. ”

Han pekar mot fotografiet på hallväggen med en

darrande hand.

”Du kan inte ta bort ... oss. Vi finns ändå.”

Tystnad, sekund efter sekund. Till slut ger han henne en sista blick med glänsande ögon och ger ifrån sig en oändligt trött suck.

”Jo ... jo, det är väl dags att ge sig tillbaka. Hem.”

”Ja. Du hittar ju ut själv.”

”Jo.” Han lämnar köket.

Efter en stund hör Edla hur dörren öppnas och sedan slår igen, och hon tar ett djupt andetag. Hon skakar mjukt på huvudet, ler lite grann. Sedan lägger hon händerna över ögonen och gråter stilla där hon står med den kraftiga ryggen böjd, som under sin egen tyngd.

Hon går med mjuka filtoffelsteg till sovrummet och sätter sig på sängen. Hon reser sig nästan omedelbart, torkar tårarna och öppnar brudkistan som står intill väggen. Den knubbiga kroppen hukar sig över kistan och armarna rotar bland sakerna som ligger däri: ett schackbräde, en slips med jultomtar på, ett par herrtofflor, ett fotoalbum, ett stort inramat fotografi av ett par med en liten flicka mellan sig, och så slutligen det hon letar efter – en bred och platt rödbrun trälåda. Hon sätter sig på sängen igen, fingrar lite på den inbrända inskriptionen på locket: Brynolf Ekström. Hon lyfter på locket och där är den, i mitten. De andra, mindre fjärilarna sitter uppnålade runt den som en brokig ram. Fjärilen är fortfarande blodröd, med uppåtsvängda, något spetsiga

vingar. Det finns inget latinskt namn skrivet under den, som under de andra fjärlarna i samlingen – ingen fjärlssamlare som Brynolf talat med hade någonsin sett eller hört talas om en sådan fjärl. Edla lyfter på den skyddande glasskivan. Långsamt, långsamt, låter hon fingertopparna stryka smeksamt över den blodröda fjärlens vingar.

Med en fjäril röd som blod är en novell där en många decennier lång relation får speglas i en kort dialog. Den största delen av berättelsen finns utanför texten och rör sig mellan raderna. I korthet handlar novellen om en man, Brynolf, som kommer hem till sin före detta fru Edla för att be att få tillbaka den fjärilssamling som han tror sig ha glömt när han flyttade därifrån. Hon förnekar att fjärilssamlingen finns där, men Brynolf står på sig, och i den ansträngda dialog som uppstår mellan dem tränger sig deras förflutna fram.

Boken är licensierad under Creative Commons
Erkännande-Icke-kommersiell-
Dela Lika 2.5 Sverige